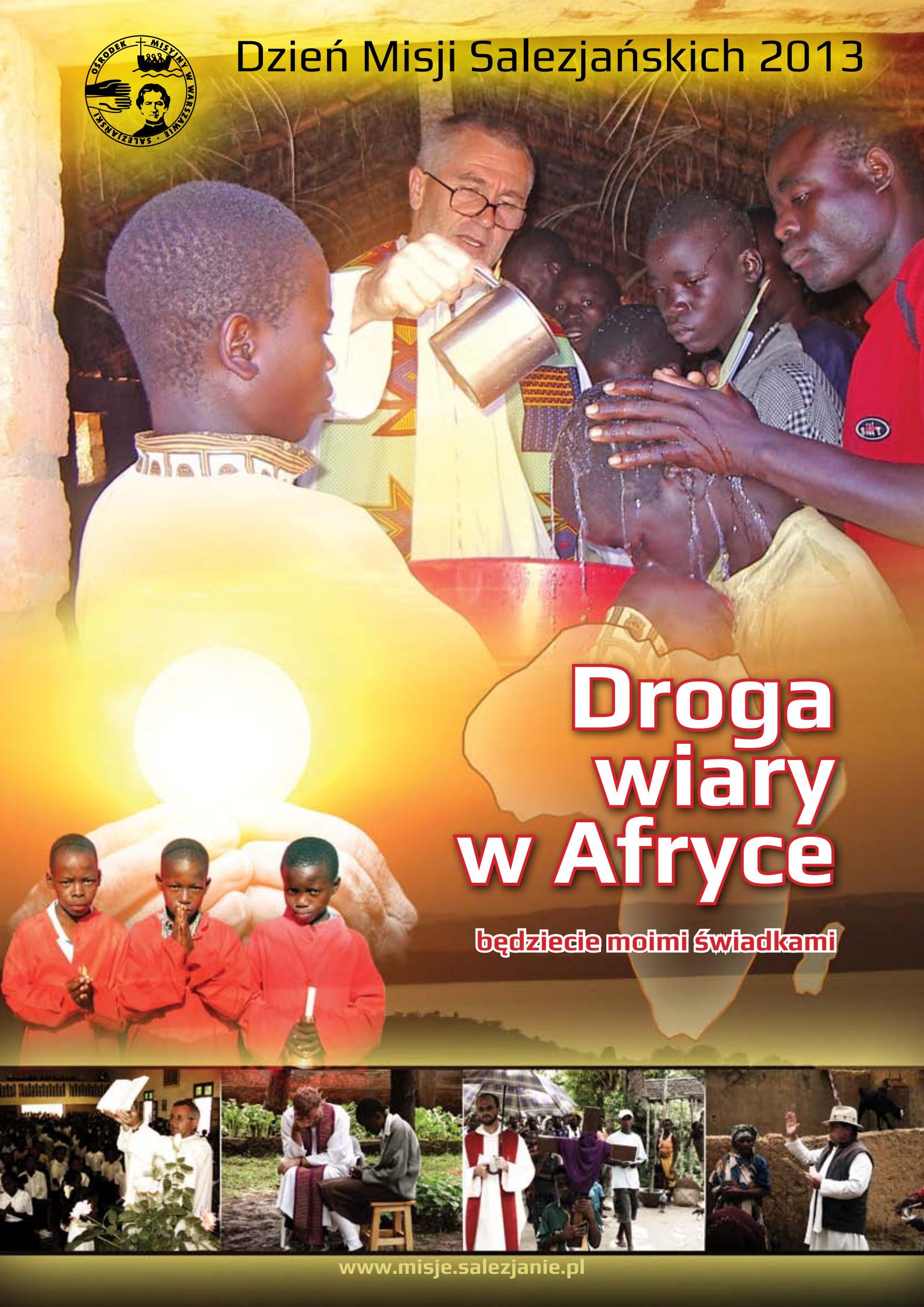

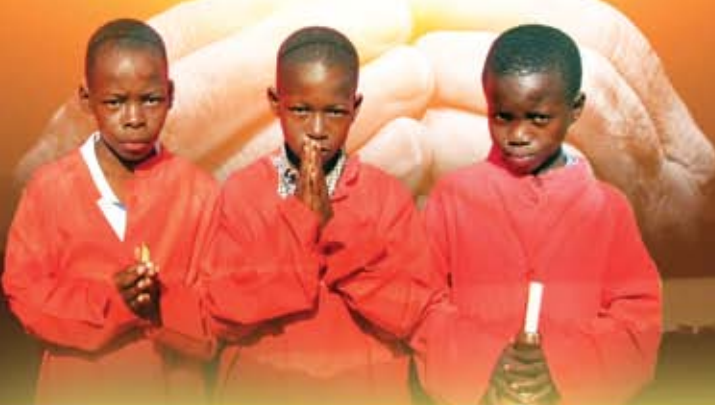

Dzień Misji Salezjańskich 2013

Droga wiary w Afryce

będziecie moimi świadkami

Przewodnik po okładce

Temat Dnia Misji Salezjańskich (DMS) jest bardzo aktualny w kontekście Roku Wiary, ogłoszonego przez Ojca Świętego Benedykta XVI. Obchody Roku Wiary prowadzą do refleksji nad znaczeniem i ważnością **pierwszego głoszenia Ewangelii**, które było również tematem *Dni Studium SDB-CMW* na wszystkich kontynentach podczas tego sześćdziesięcioletniego (2008-2014). **Odbiorcami pierwszego głoszenia** nie są jedynie ci, którzy są uważani za „nie-chrześcijan”, ale ci, „którzy nie znają Chrystusa”, w tym zarówno **nie ochrzczeni, jak i ochrzczeni**, którzy nie znają Jezusa Chrystusa osobiście. A zatem dzisiaj Kościół czuje pilną potrzebę tego głoszenia na wszystkich kontynentach.

Okładka broszury na Dzień Misji Salezjańskich 2013 pokazuje na pierwszym planie ks. Michała Wziętka, salezjanina z inspektorii zambijskiej ZMB, w czasie obrzędu chrztu. To wskazuje na związek pierwszego głoszenia z katechumenatem i drogą wiary każdego człowieka. Tło w środku plakatu jest wzięte ze zdjęcia wykonanego w Tanzanii, tuż po wschodzie słońca, które wznosząc się coraz wyżej daje nam świadomość nowego dnia i nowego życia. Na tym tle widzimy trójkę dzieci z Zimbabwe, które modlą się i tak dają swoją odpowiedź na pierwsze głoszenie, którego doświadczyli w swoim młodym wieku. Za dziećmi można dostrzec cień Hostii, która pokazuje, jak ta droga wiary powinna prowadzić do Eucharystii.

Cztery zdjęcia na dole okładki łączą pierwsze głoszenie z inicjacją chrześcijańską poprzez drogę wiary w Afryce, realizowaną przez salezjanów tak, aby można było „odnaleźć gorliwość początków ewangelizacji” (*Africae munus*, 164): Słowo Boże, sakramenty, nabożeństwa i miłość, symbolicznie wyrażona poprzez wizytę duszpasterską w ubogiej wiosce Afryki. Materiały te mogą służyć jako przykłady lub wzory dla salezjanów i świeckich, którzy pracują także na innych kontynentach.

Droga wiary w Afryce

będziecie moimi świadkami

Dzień Misji Salezjańskich 2013

Spis treści

Przewodnik po okładce	2
List Przełożonego Generalnego	4
List Rady Generalnego dla Afryki i Madagaskaru oraz Rady ds. Misji	6
Dzień Misji Salezjańskich	8
AFRICA E MUNUS – Posynodalna Adhortacja Benedykta XVI	10
Afrykańskie oblicze Księdza Bosko	12
Polscy salezjanie i <i>Projekt Afryka</i>	14
<i>Projekt Afryka</i> i powstanie Salezjańskiego Ośrodka Misyjnego	16
Polscy salezjanie w Afryce dziś	18
Projekt misyjny 2013	24
Liturgia	26
Pomoce dydaktyczne	30
W Roku Wiary odmawiamy Różaniec misyjny	32

List Przełożonego Generalnego

Rzym, 27 maja 2012, Uroczystość Zesłania Ducha Świętego

Drodzy współbracia i przyjaciele misji salezjańskich,

pozdrawiam was w uroczystość Zesłania Ducha Świętego, czyniąc to sercem ucznia Jezusa, który doświadcza dzisiaj w sposób szczególny i osobiście miłości Boga, i chce się nią dzielić z innymi.

Po raz dwudziesty szósty Przełożony Generalny proponuje Zgromadzeniu temat misyjny, aby pomóc mu poznać zaangażowanie współbraci i w ten sposób otworzyć oczy i serca na nowe rzeczywistości misyjne. W 2013 roku nasza uwaga kieruje się w stronę kontynentu afrykańskiego, gdzie dzięki porywowi misyjnemu wielu inspektorii w ramach *Projektu Afryka* (1978-2005), większość współbraci, którzy dzisiaj pracują na tym obszarze, jest pochodzenia afrykańskiego: prawie 1000 salezjanów afrykańskich! Świeża wiara młodych Kościołów,

które liczą już około 150 milionów wiernych, staje się rzeczywiście duchowym płucem dla ludzkości.

Jak co roku, chcę wskazać na główne motywy Dnia Misji Salezjańskich, który już w wielu inspektorii znalazł swoje miejsce w programie wychowawczo-duszpasterskim.

Powrócić do Księdza Bosko – towarzysza młodzieży na drodze wiary

W drugim roku przygotowania do dwusetnej rocznicy urodzin Księdza Bosko jesteśmy proszeni o pogłębienie jego pedagogii. W czterech biografii chłopców: Alojzego Comollo, Dominika Savio, Franciszka Besucco i Michała Magone, Ksiądz Bosko proponuje swoim synom, wychowawcom do wiary i chłopcom, konkretne wzorce uczniów Jezusa.

Zgromadzenie Salezjańskie zrodziło się ze zwykłego katechizmu (por. Konst. SDB, 34). Jesteśmy świadomi, że jeśli salezjanin po latach odkryje na nowo swoje powołanie-misję katechetyczną, odnowi sens swojej wiary i swojego bycia wychowawcą wiary dla młodzieży. Temat DMS 2013 chce nam pomóc być bardziej dyspozycywnymi jako duchowi towarzysze młodych, byśmy jako pierwsi powrócili do praktyki osobistego kierownictwa duchowego na drodze wierności powołaniu. Dla nas wszystkich wzorcową pozostaje fotografia Księdza Bosko, który spowiada swojego przyszłego następcę, małego Pawła Alberę.

Ewangelizować serce salezjanina w Roku Wiary

Ponadto znajdujemy się w kontekście Roku Wiary (11 października 2012 – 24 listopada 2013). Dnia 16 października 2011, papież Benedykt XVI tak wyjaśnił ten wybór: *„Uważam, że po upływie pół wieku od otwarcia Soboru, związanego z osobą błogosławionego papieża Jana XXIII, właściwe jest odwołanie się do piękna i centralnego miejsca wiary, obowiązku umacniania jej i pogłębiania jej w wymiarze osobistym i wspólnotowym oraz czynienia tego nie tyle z punktu widzenia świętowania, ile raczej w perspektywie misyjnej, właśnie w perspektywie misji ad gentes i nowej ewangelizacji”*.

Temat DMS 2013 pomoże nam zrozumieć nagłą potrzebę osobistej drogi wiary, na której nigdy nie możemy się zatrzymać. Jesteśmy uczniami w drodze, którzy starają się każdego dnia i coraz bardziej naśladować Mistrza. Jeżeli nasze serce nie jest ewangelizowane, nie możemy stać się ewangelizatorami młodych, którzy nas oczekują; nie możemy prowadzić naszych katechistów w ich ważnym zadaniu.

Otworzyć nasze serce na przestrzenie misyjne

Jednym ze sposobów wzmocnienia kultury misyjnej jest szerzenie na co dzień, w sposób atrakcyjny, znajomości misji. Dzięki różnym filmom video, produkowanym w wielu częściach świata salezjańskiego [np. filmy produkowane przez „Missioni Don Bosco” z Turynu], Zgromadzenie i Rodzina Salezjańska jest na bieżąco, jeśli chodzi o życie misyjne dziś. Każdego roku około 15 DVD trafia do 53 stacji telewizyjnych i do 4 tysięcy domów salezjańskich (SDB i CMW) w 133 krajach świata. Odwiedzając wspólnoty salezjańskie, widziałem jednak dwie skrajności: w niektórych domach DVD pozostają nietknięte w swoich opakowaniach z celofanu, w innych są powielane i przekazywane animatorom i katechistom wszystkich placówek misyjnych i podstawowych wspólnot wielkich parafii. Są wspólnoty, które co tydzień oglądają razem jakiś krótki film misyjny. DMS 2013 oferuje pięć krótkich filmów na temat drogi wiary, w siedmiu językach – angielskim, włoskim, hiszpańskim, portugalskim, francuskim, polskim i niemieckim. One mogą pomóc odkryć na nowo we wspólnotach wielkie bogactwo naszego Zgromadzenia. Dziesiątki filmików misyjnych mamy w zasięgu ręki!

Drodzy, zachęcam was do podjęcia wyzwania, jakim jest pomoc ludziom młodym w podejmowaniu drogi wiary i towarzyszenie im jako cierpliwi katechiści. Dziękuję wam za waszą odważną odpowiedź na końcowe wezwanie Jezusa: *„... Będziecie moimi świadkami!”* (Dz 1,8), powierzając ten Dzień Misji Salezjańskich 2013 przewodnictwu i opiece Maryi, Matki Kościoła.

Oddany w św. Janie Bosko

Gasparal Changiz V.

List Radcy Generalnego dla Afryki i Madagaskaru oraz Radcy ds. Misji

27 maja 2012, Uroczystość Zesłania Ducha Świętego

Z sercem pełnym radości paschalnej, przekazujemy wszystkim współbraciom pozdrowienie pełne pokoju i radości!

Pozdrawiamy w sposób szczególny wszystkich salezjanów zaangażowanych na pierwszej linii, którzy dzielą się doświadczeniem Jezusa Zmartwychwstałego z młodzieżą różnych kultur i religii na wszystkich kontynentach. Jesteśmy przekonani, że wasze świadectwo to najlepszy obraz Księdza Bosko dziś. Uroczystość Zesłania Ducha Świętego jest dla każdego salezjanina zaproszeniem do wzrastania w misyjnym wymiarze naszego charyzmatu!

Prezentujemy materiały do animacji 26. Dnia Misji Salezjańskich (DMS) 2013 – **Droga wiary w Afryce!** Jest to rezultat współpracy 12 inspektorii i wizytatorii Regionu Afryka-Madagaskar oraz sektorów ds. Misji i ds. Komunikacji Społecznej.

Wielu salezjanów pyta nas o cele, jakie chcemy osiągnąć poprzez DMS.

Pierwszymi odbiorcami Dnia Misji Salezjańskich jesteśmy my sami, salezjanie Księdza Bosko. Jesteśmy zaproszeni do uczynienia swoim przekonania Benedykta XVI: „Największym ubóstwem narodów jest nieznanostwo Chrystusa”.

Możemy zatem wskazać trzy konkretne cele Dnia Misji Salezjańskich 2013:

1. Uczyć się od młodych Kościołów Afryki – będących płucem dla Kościoła Powszechnego

Papież w posynodalnej adhortacji apostołskiej *Africae munus* podkreślił na nowo, że Afryka jest dla świata i dla Kościoła „*płucem duchowym ludzkości*” (13). W przemówieniu, skierowanym do Kurii Rzymskiej 22 grudnia 2011, powiedział: „*Spotkanie*

(w Afryce) takiej wiary, gotowej do poświęceń i właśnie przez to radosnej, jest wielkim lekiem na znużenie bycia chrześcijaninem, którego doświadczamy w Europie”.

W wielu krajach świata bowiem zapomnieliśmy już, że Kościół może rodzić nowe dzieci na drodze katechumenatu. Świeżość historii młodych katechistów i ich młodych katechumenów w Afryce to dla nas wyzwanie. Ponad 147 mln katolików w Afryce (2011), przy wzroście o 6,5 mln każdego roku, to znak żywotności i nadziei. Dzień Misji Salezjańskich 2013 jest zatem kolejnym zaproszeniem do większego zainteresowania się Kościołem, prawdziwie katolickim – uniwersalnym. Jesteśmy wezwani do poznania najpiękniejszego oblicza współczesnego Kościoła afrykańskiego.

Zapraszamy więc wszystkie wspólnoty inspektorialne do zapoznania się z doświadczeniem młodych Kościołów afrykańskich, wciąż mało znanych. Zapraszamy także młodych z grup misyjnych i z wolontariatu, aby pozwolili się zainspirować drogą inicjacji chrześcijańskiej swoich rówieśników, katechistów i młodych katechumenów z Afryki.

2. Konfrontować się z osobą młodego katechisty afrykańskiego

W wielu regionach kontynentu afrykańskiego Kościoły są młode, wiele z nich ma za sobą zaledwie sto lat ewangelizacji. W większości przypadków chrzest jest przyjmowany w wieku młodzieńczym. Zazwyczaj podejmuje się drogę katechumenatu inicjacji chrześcijańskiej, która kończy się obrzędem udzielenia trzech sakramentów inicjacji chrześcijańskiej: chrztu, bierzmowania i Eucharystii. W wielu diecezjach usiłuje się pogodzić inicjację chrześcijańską z tą tradycyjną, która jest bardzo żywotna w tamtych rejonach i w kulturze afry-

kańskiej. Katechista w diecezjach afrykańskich nie tylko jest tym, który prowadzi lekcje katechezy, ale jest także liderem wspólnoty chrześcijańskiej, zwłaszcza na obszarach wiejskich.

W rejonach, do których trudno jest dotrzeć kapłanowi, to katechiści prowadzą modlitwę, przygotowują ludzi do przyjęcia sakramentów, kierują rozwojem i gospodarką wspólnoty. W wielu przypadkach są prawdziwymi strażnikami wiary i duchowymi stróżami Kościoła, aż po śmierć męczeńską.

Papież Benedykt XVI w *Africae munus* stwierdza: „Katechiści są cennymi współpracownikami duszpasterskimi w misji ewangelizacyjnej. Odegrali oni bardzo ważną rolę podczas pierwszej ewangelizacji w towarzyszeniu katechumenom, animacji i wspieraniu wspólnot. «W naturalny sposób przyczynili się do skutecznej inkulturacji wiary, która wydała niezwykle owoc» (por. Mk 4, 20). Katechiści sprawili, że «światło jaśniało przed ludźmi» (por. Mt, 5, 16), bo widząc ich dobre uczynki, całe narody mogły chwalić Ojca, który jest w niebie. To Afrykanie ewangelizowali innych Afrykańczyków». Ta ważna rola w przeszłości pozostaje istotna dla teraźniejszości i przyszłości Kościoła. Dziękuję im za ich miłość do Kościoła” (n. 125).

Jako salezianie Księdza Bosko zechcemy w naszym życiu misjonarzy młodzieży w każdej inspektorii skonfrontować się z gorliwością młodych katechistów z Afryki!

Ks. Václav Klement SDB
Radca ds. Misji

Ks. Guillermo Basañes SDB
Radca dla Regionu Afryka – Madagaskar

Dzień Misji Salezjańskich

tradycja, która trwa

CO TO JEST DMS?

Począwszy od 1988 roku, całemu Zgromadzeniu proponuje się jakiś temat misyjny. Każdego roku wszystkie wspólnoty salezjańskie mogą poznać rzeczywistość misyjną określonego kontynentu. Jest to mocny moment animacji misyjnej w salezjańskich wspólnotach inspektorialnych i lokalnych, w grupach młodzieżowych, w Rodzinie Salezjańskiej. Nie chodzi tu o jakieś odosobnione wydarzenie, ale jest to okazja, aby zaangażować wspólnoty SDB i wspólnoty wychowawczo-duszpasterskie w dynamikę Kościoła Powszechnego, **ożywiając i umacniając kulturę misyjną**.

DLACZEGO?

Aby ożywić animację misyjną ofiarując propozycję, która stanie się konkretnym projektem rocznym. Aby pomóc całej Rodzinie Salezjańskiej poznać misyjne zaangażowanie Zgromadzenia, otworzyć oczy na nowe rzeczywistości misyjne, przezwyciężyć wszelką pokusę zamknięcia się we własnym terytorium lub kontekście, przypomnieć sobie o uniwersalnym wymiarze charyzmatu salezjańskiego. *„Animacja misyjna winna zmierzać ku konkretnym celom: informowaniu i formowaniu Ludu Bożego do powszechnej misji Kościoła, w budzeniu powołań misyjnych, ożywianiu ducha współpracy w dziele ewangelizacji”* (Jan Paweł II, *Redemptoris missio*, 83).

KIEDY?

Nie ma ustalonej daty DMS. Każda inspektoria wybiera datę lub okres, który najbardziej pasuje do jej własnego rytmu i kalendarza. W niektórych inspektoriatkach są to już

daty tradycyjne (w pobliżu święta Księdza Bosko w styczniu lub w bliskości jego urodzin w sierpniu, w Wielkim Poście, 25 lutego – w święto św. misjonarzy męczenników Alojzego Versiglia i Kaliksta Caravario, w miesiącu maju, w październiku – miesiącu misyjnym lub 11 listopada). Najważniejsze jest, aby ofiarować przewodnik wychowawczo-duszpasterski na kilka tygodni, których zwieńczeniem jest Dzień Misji Salezjańskich. DMS jest wyrazem ducha misyjnego całej wspólnoty wychowawczo-duszpasterskiej, ożywianego przez cały rok za pomocą różnych inicjatyw.

KTO?

Każda wspólnota SDB jest pierwszym odbiorcą dynamiki DMS. Potem, w zależności od inspektorii, istnieją różne sposoby animacji i zorganizowania jej, w zależności od realizowanego posłannictwa salezjańskiego (szkoły, ośrodki kształcenia zawodowego, parafie, grupy młodzieżowe, zwłaszcza wolontariat misyjny) i istniejących grup Rodziny Salezjańskiej (salezjanie współpracownicy, byli wychowankowie, ADMA itp.). Jest to animacja otwarta na cały Ruch Salezjański i na przyjaciół Księdza Bosko.

JAK?

Kierując każdego roku uwagę na jakiś kontynent i jakiś konkretny aspekt kultury misyjnej; modląc się za misjonarzy, prezentowanych w DMS i zbierając konkretne dotacje na wsparcie projektów misyjnych, przedstawionych w DMS. DMS powinien być dniem świętowania, zdolnym ożywić pasję misyjną.

WAŻNOŚĆ MODLITWY ZA MISJE

Wszyscy członkowie wspólnoty wychowawczo-duszpasterskiej żyją gorliwością misyjną swojej wiary, współpracując w misyjnej działalności Zgromadzenia poprzez modlitwę połączoną z ofiarą za misjonarzy salezjańskich i o salezjańskie powołania misyjne, zwłaszcza każdego 11 dnia miesiąca. Każdego roku proponowana jest modlitwa nawiązująca do tematu DMS a każdego miesiąca Salezjańska Intencja Misyjna, aby podkreślić ważność duchowego wymiaru działalności misyjnej.

DMS W LATACH 1988-2014

1988 Gwinea - Conakry: Sen trwa

1989 Zambia: Projekt Lufubu

1990 Timor Wchodni - Venilale: Młodzi ewangelizatorzy

1991 Paragwaj: Dzieci ulicy

1992 Peru - Valle Sagrado Incas

1993 Togo - Kara: Ksiądz Bosko i Afryka

1994 Kambodża: Misjonarze, budownicy pokoju

1995 Indie - Gujarat: W dialogu dzielimy się wiarą

1996 Rosja - Jakuck: Promienie nadziei z Syberii

1997 Madagaskar: Chłopcze, ja ci mówię, wstań

1998 Brazylia - Yanomami: Nowe życie w Chrystusie

1999 Japonia: Trudne głoszenie Chrystusa

2000 Angola: Ewangelia zasiewem pojednania

2001 Papua Nowa Gwinea: W drodze z młodzieżą

2002 Misjonarze wśród młodych uchodźców

2003 Promocja ludzka w dziele ewangelizacji

2004 Indie - Arunachal Pradesh: Rozbudzenie pewnego narodu

2005 Mongolia: Nowe pole misyjne

2006 Sudan: Misja salezjańska w Sudanie

2007 Sudan: Misja salezjańska w Sudanie

2008 HIV/AIDS: Odpowiedź salezjanów, wychowywać do życia

2009 Ożywiaj swoją gorliwość misyjną

2010 Europa: Salezianie idą razem z Romami

2011 Ameryka: Wolontariusze głosicielami Ewangelii

2012 Azja: Opowiadać o Jezusie

2013 Afryka: Droga wiary młodych

2014 Europa: Salezianie idą z uchodźcami

WERYFIKACJA

Weryfikacja po DMS jest równie ważna jak przygotowanie i świętowanie. Należy zwerifikować na ile DMS, poprzez proponowany temat roku, sprzyjał pogłębianiu kultury misyjnej we wspólnocie lokalnej i inspekcyjnej i wziąć pod uwagę sugestie na przyszłość.

Ks. Paweł Libor – Angola

AFRICAE MUNUS

— Posynodalna Adhortacja Benedykta XVI

Drugi Synod Biskupów dla Afryki

Pierwsze Zgromadzenie Specjalne Synodu Biskupów dla Afryki odbyło się w 1994 roku. Posynodalna adhortacja apostolska (Jan Paweł II, 1995) *Ecclesia in Africa*, ukazuje Kościół w Afryce jako *Rodzinę Bożą*. Dokumentem Drugiego Zgromadzenia, które odbyło się w 2009 roku, jest posynodalna adhortacja *Africae munus*, podpisana przez Benedykta XVI w czasie jego wizyty w Beninie (Afryka), w listopadzie 2011. Prace Synodu 2009 koncentrowały się na Kościele w Afryce, będącym w służbie **pojednania, sprawiedliwości społecznej i pokoju**: „Wy jesteście solą ziemi, wy jesteście światłem świata” (Mt 5, 13.14). W synodzie 2009 wzięło udział siedmiu salezjanów (kardynał, czterech biskupów i dwóch księży). Obecnie w Regionie Afryka-Madagaskar jest ośmiu biskupów salezjańskich: czterech Afrykańczyków i czterech misjonarzy z innych kontynentów.

CHRZEŚCIJANIE, BUDOWNICZY NOWEJ AFRYKI

Afryka jest niestety często znana na arenie międzynarodowej tylko jako kontynent wojen, biedy i nieszczęścia. Paradoksalnie, jest ona tą częścią Kościoła katolickiego, która rośnie z największą witalnością. Wystosowany z tej okazji Apel Papieża i Ojców Synodalnych podkreśla, aby katolików w Afryce uczynić bardziej protagonistami przemian społecznych i kulturalnych, wychodząc od Ewangelii, naznaczonej pojednaniem, sprawiedliwością społeczną i pokojem.

Chrześcijańska i katolicka Afryka jest w sensie duchowym i religijnym bogata w miłość do modlitwy i sakramentów, do świętości aż po męczeństwo. Ale – co podkreśla Synod i posynodalna adhortacja – jest wciąż daleka od tego, by móc odpowiedzieć na wyzwania społeczne 54 krajów, które tworzą ten ogromny kontynent. Dlatego *Africae munus* jest zasadniczo smutnym wezwaniem do społecznego zaangażowania Kościoła w Afryce. Centralne miejsce społecznej nauki Kościoła jest niepodważalne.

Aby Kościół w Afryce stał się – *Kościółem, Rodziną Bożą pojednaną i wciąż realizującą pojednanie* – musi podjąć z odwagą i wielkodusznością drogę nawrócenia ewangelicznego, i to zaczynając od swoich własnych liderów (biskupów, kapłanów, zakonników, katechistów i zaangażowanych świeckich).

MY, SALEZJANIE

Dla nas, synów Księdza Bosko, ten głos, który mówi do Kościołów w Afryce – poprzez Następcę Piotra i swoich pasterzy – jest bardzo pouczający i zachęcający. Zachęca nas bowiem do bycia autentycznymi ewangelizatorami młodzieży w Afryce poprzez edukację. Szybki przegląd niektórych sformułowań, typowych dla naszego słownictwa charyzmatycznego i misyjnego, zawartych w tekście *Africae munus*, uświadamia nam szybko, jak wiele Kościoł i Papież oczekują od salezjanów w Afryce.

Na przykład:

– **Młodzież** (n. 60-64). *Młodzież ta jest darem i skarbem Boga* (n. 60). *Drodzy młodzie, aby zdobyć rozeznanie, niezbędną siłę i wolność przeciwstawienia się tym naciskom [ideologie, sekty, pieniądze, narkotyki, łatwy seks, przemoc], zachęcam was do postawienia Jezusa Chrystusa w centrum waszego życia* (n. 63);

– **Wychowanie** (n. 134-138). *Uczęszczać do szkoły. Na mocy sprawiedliwości każde dziec-*

ko ma do tego prawo, co więcej, od tego zależy przyszłość Afryki (n. 134). *Wspólnoty i instytucje katolickie podejmą to wyzwanie (edukacyjne) tylko wówczas, gdy utrzymają swą tożsamość kościelną oraz gdy będą wierne orędziu ewangelicznemu i charyzmatowi swego założyciela* (n. 77);

– **Ewangelizacja** (n. 159-171; 173-174). *MISSIO AD GENTES angażuje wszystkich chrześcijan Afryki* (n. 162). *Wstań, Kościele w Afryce, (...) gdyż wzywa cię Ojciec Niebieski, do którego twoi przodkowie zwracali się jako do Stwórcy, zanim poznali Jego miłosierdną bliskość, która objawiła się w Jego Jednorodzonym Synu Jezusie Chrystusie. Wejź na drogę nowej ewangelizacji z odwagą, która pochodzi od Ducha Świętego* (n. 173);

– **Katecheza**. *Kościół w Afryce musi przez katechezę i pogłębioną inkulturację prowadzić ludzi do odkrycia pełni wartości Ewangelii* (n. 93). *Trzeba więc utrzymywać żywą więź pomiędzy zapamiętaną treścią katechizmu a przeżywaną katechizacją, aby doprowadzić do głębokiego i trwałego nawrócenia i przemiany życia* (n. 32).

Afrykańskie oblicze Księdza Bosko

35 lat Projektu Afryka (1978-2013)

Patrząc na spektakularną epopeję, jaką jest *Projekt Afryka*, uświadomiamy sobie, że nic nie byłoby możliwe, gdyby Pan nie wybrał tego pola pracy i nie posłał tam naszych współbraci. Ks. Viganó zainicjował z pasją *Projekt Afryka* w odpowiedzi na natchnienie z Góry, jak zwykł mawiać, i naprawdę jakaś niewidzialna dłoń prowadziła nas przez cały ten czas konkretnymi i pewnymi ścieżkami, aby wszystko stało się wspaniałą rzeczywistością.

Oto niektóre istotne czynniki, które przyczyniły się do sukcesu *Projektu Afryka*:

a) Krótki czas, w jakim udało nam się dotrzeć do tak wielu miejsc w niemal całej Afryce jest owocem entuzjazmu, z jakim wszystkie inspektorie przyjęły zaproszenie Przełożonego Generalnego do udziału w *Projekcie*. To wzbudziło wielki entuzjazm misyjny w całym Zgromadzeniu.

Naprawdę można powiedzieć, że był to projekt całego Zgromadzenia. Myślę, że był to jeden z najlepszych przykładów

współpracy na poziomie światowym dla realizacji wspólnego projektu. Z pewnością może służyć jako bodziec dla innych projektów.

b) Wielkoduszność i duch poświęcenia misjonarzy zasługuje na wielki podziw.

Wielu z nich miało trudności w rozpoczynaniu wszystkiego od zera i zaadaptowaniu się w miejscach, do których zostali przeznaczeni. Odważnie stawili czoła tym wszystkim trudnościom i wytrwali, pomimo przeszkód, które wydawały się nie do pokonania.

Wielu z tych pionierów nadal pracuje w różnych częściach Afryki. To znak ich miłości do narodów afrykańskich i przez to identyfikowania się z Afryką.

c) Kolejny czynnik to pomoc finansowa ze strony macierzystych inspektorii misjonarzy, różnych Prokur salezjańskich, a także niezliczonej ilości sposobów, poprzez które towarzyszyła nam Opatrzność Boża.

Zapewnienie Księdza Bosko, że dopóki będziemy pracować na rzecz ubogich i dla zbawienia dusz, Opatrzność Boża nigdy nas nie opuści, spełniło się dosłownie w odniesieniu do realizacji *Projektu Afryka*.

d) Zgromadzenie ma obecnie oblicze afrykańskie.

Liczba salezjanów Afrykańczyków stale rośnie.

To wynik pracy naszych współpracowników, zaangażowanych od początku *Projektu* w poszukiwanie powołań lokalnych. Owocem tego jest fakt, że dziś mamy w całym Regionie dobrze zorganizowane struktury formacyjne i co roku ponad 100 nowicjuszy. To wszystko jest możliwe dzięki dobrze zorganizowanemu duszpasterstwu powołaniowemu.

Projekt Afryka, owoc współpracy Zgromadzenia (P. Chávez, ACG 399, wrzesień 2007), List Przełożonego Generalnego „Ja przyszedłem, aby miały życie i miały je w obfitości” (J 10, 10b), *Prezentacja Regionu Afryka-Madagaskar*.

DOMY SALEZJAŃSKIE OTWARTE W AFRYCE W LATACH 1979-2012

- 1979 Liberia 1
- 1980 Gwinea Równikowa 1, Senegal 1, RPA 2, Lesoto 1, Tanzania 3, Kenia 1
- 1981 Liberia 1, Madagaskar 4, WKS 1, Benin 1, Mali 2, Angola 2, Demokratyczna Republika Konga 1
- 1982 Nigeria 2, WKS 1, Togo 1, Swaziland 1, Angola 2, Kenia 1, Etiopia 1
- 1983 Kamerun 1, Zambia 3, Benin 1, Mozambik 1
- 1984 Madagaskar 1, Gabon 1, Zambia 1, Kenia 1
- 1985 Gwinea Równikowa 1, Mali 1, Togo 1, Sudan 1, Etiopia 1
- 1986 Sierra Leone 1, Benin 1, Gwinea 2, Senegal 1, Sudan 1, Tanzania 1, Kenia 3, Etiopia 1
- 1987 Madagaskar 1, Angola 2, Tanzania 1
- 1988 Nigeria 1, Togo 1, Tanzania 1, Demokratyczna Republika Konga 3, Etiopia 1
- 1989 Uganda 1, Etiopia 1
- 1990 Madagaskar 1, Zambia 1, Togo 1
- 1991 WKS 1, Angola 1
- 1992 Ghana 1, Kongo Brazzaville 1, Kamerun 1, Angola 1, Kenia 1, Tanzania 1
- 1993 Madagaskar 1, Burkina Faso 1, Tanzania 2, Mozambik 1
- 1994 Republika Środkowoafrykańska 1, Togo 1, Kenia 1, Demokratyczna Republika Konga 1
- 1995 Czad 1, Zimbabwe 1, Malawi 1, Angola 1, Uganda 1, Burundi 1, Demokratyczna Republika Konga 2, Erytrea 1, Ghana 1
- 1997 Malawi 1, Namibia 1, Zambia 1, RPA 1, Angola 2, Demokratyczna Republika Konga 2
- 1998 Madagaskar 1, Czad 1, Demokratyczna Republika Konga 1, Etiopia 1
- 1999 Demokratyczna Republika Konga 1, Etiopia 1, Mozambik 1
- 2000 Mauritius 1, Republika Środkowoafrykańska 1, Kamerun 1, Kenia 2, Rwanda 2, Sudan 1
- 2001 RPA 1
- 2002 Zambia 1, Senegal 1, Demokratyczna Republika Konga 2, Etiopia 1
- 2003 Madagaskar 2, Zimbabwe 1, Zambia 1, Demokratyczna Republika Konga 1
- 2004 Etiopia 1, Burundi 1, Demokratyczna Republika Konga 2, RPA 1, Angola 1
- 2005 Rwanda 1, Sudan 1, Nigeria 1, Kamerun 1
- 2006 Erytrea 1, Ghana 2, Sierra Leone 1, Mauritius 1
- 2007 Etiopia 1, Sudan 2, Uganda 1
- 2008 Kenia 1, Senegal 1, Kamerun 1
- 2009 Tanzania 1
- 2010 Sudan 1, Rwanda 1, Zambia 1, Malawi 1
- 2011 Benin 1
- 2012 Etiopia 2

Od początku *Projektu Afryka* (21. Kapituła Generalna, 1978) aż do 2003 roku, powstało 139 nowych ośrodków Księdza Bosko. Wśród nich co najmniej 45 to ośrodki edukacyjne o charakterze zawodowym rolniczym i przemysłowym. Obecnie Zgromadzenie liczy ponad 900 salezjanów Afrykańczyków.

Polscy salezjanie i *Projekt Afryka*

Pomysł *Projektu Afryka* zakiełkował w setną rocznicę wyruszenia pierwszej salezjańskiej wyprawy misyjnej do Ameryki Południowej (1875). Był kontynuacją misyjnych marzeń Księdza Bosko, który w pięciu snach misyjnych widział swoich synów głoszących Chrystusa na kontynencie afrykańskim. Nie znaczy to oczywiście, że przed 1975 rokiem salezjanie nie byli obecni w Afryce. Dzięki pełnym poświęcenia misjonarzom pracowali już w 13 krajach afrykańskich.

Bezpośredni impuls do rozpoczęcia *Projektu Afryka* dał Ojciec Święty Jan Paweł II, który po swoim wyborze na Stolicę Piotrową, mocno zwrócił uwagę na sprawę ewangelizacji Afryki. Podkreślił potrzebę odnowionej opcji preferencyjnej na rzecz ubogich i młodzieży, pojawiającą się w sytuacji powstania wielu nowych państw afrykańskich. 21. Kapituła Generalna salezjanów (1978) podjęła ten apel Papieża z entuzjazmem. Ówczesny Przełożony Generalny, ks. Egidio Vignano, zwrócił się z nagłą prośbą do całego Towarzystwa Salezjańskiego, aby współpracować z poszczególnymi regionami czy kra-

jów zainteresowali się konkretnym krajem lub regionem Afryki, posyłając tam swoich misjonarzy i otwierając placówki misyjne. W ten sposób w ciągu kilkunastu lat misjonarze salezjańscy dotarli do prawie 30 krajów Czarnego Kontynentu.

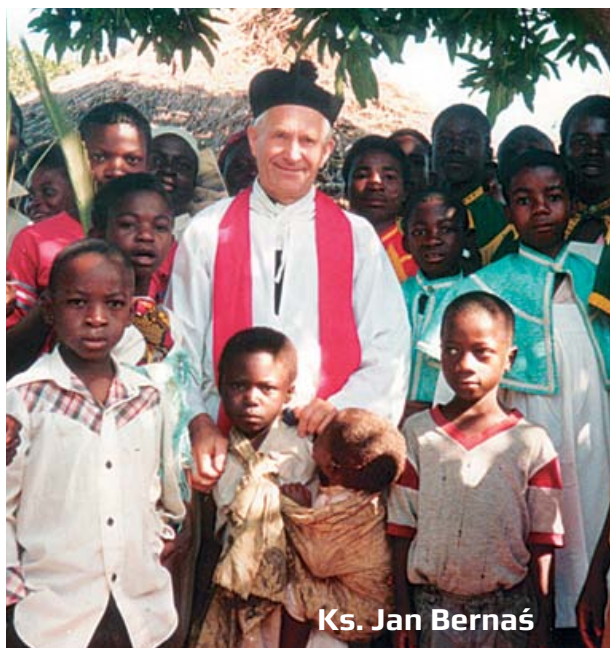
Polskim inspektorom salezjańskim zostały powierzone misje w Zambii i Ugandzie. Życzeniem Przełożonego Generalnego było, by polscy inspektorzy znaleźli przynajmniej dwunastu kandydatów na misje, którzy rozpoczną pracę po uprzednim przygotowaniu, możliwie jak najszybciej. Nie było łatwo znaleźć aż tylu chętnych, tym bardziej kogoś, kto by stanął na czele wyprawy i zorganizował początki. Jedynym, który kiedyś był w Zambii, był ks. Kazimierz Cichecki. Spędził chyba ze trzy miesiące u swego brata, jezuitę, o. Wincentego Cicheckiego, misjonarza w Zambii i jeszcze przed ogłoszeniem *Projektu Afryka* prosił przełożonych, by mógł ponownie tam pojechać na pół roku. Nie wybierał się na misje, bo sądził, że to już nie dla niego, miał prawie 63 lata.

Ks. Kazimierz Cichecki

Kiedy w 1981 roku odbywała się koronacja obrazu Matki Boskiej w Różanymstoku, przyjechał na uroczystość Ksiądz Generał Idzi Viganó. Z historii obrazu dowiedział się, że w stolicy Zambii – Lusace, znajduje się kopia obrazu Matki Boskiej Różanostockiej i nawet kościół ku Jej czci, wybudowany przez o. Wincentego Cicheckiego. Wykorzystał to i w swoim przemówieniu powiedział: „Jak to pięknie się składa, że jeden brat, Wincenty Cichecki zawiózł do Zambii obraz Madonny Różanostockiej, a drugi brat, Kazimierz Cichecki, po koronacji obrazu poprowadzi pierwszą polską wyprawę misyjną do Zambii”. Około 200 tys. wiernych zaczęło klaskać. Ks. Cicheckiemu nie wypadało odmówić, więc wyraził zgodę.

Skompletowano wyprawę. Na jej czele stanął ks. Kazimierz Cichecki. Pionierami wraz z nim byli: ks. Józef Bem, ks. Jan Bernaś, ks. Piotr Boryczka, ks. Paweł Dziaćkiewicz, ks. Stanisław Juszczyk, ks. Ludwik Karczewski, ks. Józef Koszewnik, ks. Tadeusz Molendowski, ks. Józef Ojczyk, ks. Henryk Sak i ks. Eugeniusz Szmyt. Dnia 12 października 1982 roku polscy salezjanie postawili po raz pierwszy stopę na ziemi zambijskiej.

Ks. Jan Bernaś

Do Ugandy pierwsi polscy misjonarze salezjańscy wyjechali pięć lat później, w 1987 roku. Byli to: ks. Tomasz Grzegorzewski, ks. Ryszard Józwiak, ks. Henryk Juszczyk i ks. Bernard Popowski. Po omówieniu z biskupem warunków pracy, zostali skierowani na rok do Kenii, dla nabrania wprawy w języku angielskim. Pod koniec 1988 roku byli już w Ugandzie.

Ks. Henryk Juszczyk

Polscy misjonarze tworzyli struktury parafialne i szkolne, budowali i odbudowywali kościoły, placówki wychowawczo-oświatowe, młyny, domy misyjne, organizowali oratoria, przecierali szlaki do odległych wiosek w buszu i tworzyli tam stacje misyjne.

Początkowo Zambia i Uganda były Delegaturą Polski. W 1994 roku utworzono z nich Okręg Specjalny, podległy bezpośrednio Zarządowi Generalnemu. Do Zambii dołączono Malawi i Zimbabwe. W 1996 roku Uganda została włączona do prowincji Afryki Wschodniej, w której obok niej znalazły się Kenia, Sudan i Tanzania. W 2000 roku do Okręgu Zambii dołączono jeszcze Namibię z placówką w Shamyu. W tym samym 2000 roku nastąpił dalszy rozwój struktur misji salezjańskich w Zambii. Okręg Specjalny został podniesiony do rangi Wizytatorii.

Projekt Afryka i powstanie Salezjańskiego Ośrodka Misyjnego

We wrześniu 1981 roku, w związku z *Projektem Afryka* i wysłaniem pierwszej grupy polskich misjonarzy do Zambii, Konferencja Salezjańskich Inspektorii Polskich powołała do istnienia Salezjański Ośrodek Misyjny (SOM), jako instytucję o charakterze między-inspektorialnym. W pierwszym roku istnienia opiekę nad Ośrodkiem sprawował przełożony inspektorii pilskiej, potem przeszedł on pod opiekę przełożonego inspektorii warszawskiej.

Pierwszym dyrektorem Ośrodka był ks. Bronisław Kant i pełnił to zadanie przez 19 lat (1981-2000). Początkowo Ośrodek miał swoją siedzibę w Łodzi, następnie w Warszawie przy ul. Kawęczyńskiej. W czerwcu 1988 roku roz-

poczęła się budowa domu Ośrodka w Warszawie przy ul. Tanecznej, której część – z czasem – przemianowano na ul. Korowodu. 24 maja 1991 roku Salezjański Ośrodek Misyjny rozpoczął swoje funkcjonowanie w nowo wybudowanym domu przy ul. Korowodu 20 w Warszawie. Z dniem 4 czerwca 1991 roku Przełożony Generalny Towarzystwa Salezjańskiego, ks. Egidio Vigano, erygował kanonicznie dom zakonny św. Jana Bosko w Warszawie, tożsamy odtąd z Salezjańskim Ośrodkiem Misyjnym. Równocześnie 30 czerwca 1991 roku, Przełożona Generalna Zgromadzenia Córek Maryi Wspomożycielki (sióstr salezjanek), Matka Marinella Castagno, erygowała dom zakonu sióstr salezjanek, które współpracują z salezjanami na rzecz misji salezjańskich.

Ks. Bronisław Kant

Ks. Stanisław Rafałko

Ks. Roman Wortolec

W końcu sierpnia 2000 roku funkcję dyrektora Salezjańskiego Ośrodka Misyjnego przejął ks. Stanisław Rafałko. Pełnił ją 9 lat (2000-2009). Od 1 sierpnia 2009 roku dyrektorem Salezjańskiego Ośrodka Misyjnego jest ks. Roman Wortolec.

Ośrodek prowadzi szeroką działalność mającą na celu pomoc misjonarzom, misjonarkom i wolontariuszom salezjańskim pracującym na

misjach. Realizuje to poprzez: animację misyjną, Międzynarodowy Wolontariat Don Bosco (MWDB), program *Adopcji na odległość*, projekty misyjne, Bank Ducha Świętego, dwumiesięcznik *Misje Salezjańskie* i działalność wydawniczą, muzeum misyjne, Multimedia Don Bosco. Ośrodek opiekuje się misjonarzami przebywającymi na urloпах i leczeniu w kraju oraz reprezentuje misje salezjańskie wobec władz kościelnych i państwowych.

Krzysztof Karłuk MWDB – Zambia

Polscy salezjanie w Afryce dziś

Statystyka

Dzisiaj 35 polskich salezjanów pracuje w 17 krajach Afryki:

Lp.	Kraj	Polscy misjonarze SDB
1.	Angola	ks. Libor Paweł
2.	Czad	ks. Bartol Artur
3.	Egipt	ks. Bednarz Jan
4.	Etiopia	ks. Jasiński Krzysztof, ks. Hyżak Mirosław
5.	Nigeria	ks. Niżniak Krzysztof
6.	Ghana	ks. Wojnarowski Piotr
7.	Republika Środkowoafrykańska	ks. Hubner Jan
8.	Demokratyczna R. Konga	ks. Paziński Piotr, ks. Szkopiecki Jan
9.	Kenia	ks. Jonatowski Walemar, ks. Marciniak Jan, ks. Owczarek Krzysztof, ks. Socha Kazimierz
10.	Lesoto	ks. Kulig Marian, ks. Michałowski Paweł
11.	Madagaskar	ks. Łukaszuk Tomasz, ks. Szczygielski Ryszard
12.	Malawi	ks. Czerwiński Józef
13.	Namibia	ks. Juszczyk Henryk, ks. Szurgot Jerzy
14.	RPA	ks. Jagodziński Stanisław
15.	Tanzania	ks. Tucholski Henryk
16.	Uganda	ks. Józwiak Ryszard
17.	Zambia	ks. Aksamit Leszek, ks. Bartodziej Sławomir, ks. Lenczuk Czesław, ks. Malec Piotr, ks. Molenda Waldemar, ks. Reut Andrzej, ks. Rychcik Krzysztof, ks. Skowron Mariusz, ks. Wnęk Eugeniusz, ks. Wziętek Michał, ks. Zdzieborski Andrzej

Ks. Piotr Paziński – D.R. Konga

Są proboszczami, dyrektorami wspólnot, ekonomami, formatorami powołań tubylczych w nowicjacie i w seminarium, nauczycielami w szkołach, wychowawcami chłopców ulicy, budowniczymi kościołów, szkół i obiektów misyjnych, odpowiedzialnymi za duszpasterstwo w inspektorii, ale zawsze świadkami Chrystusa i wychowawcami dzieci i młodzieży.

Świadectwa

Ks. Krzysztof Niźniak SDB – Nigeria

Z osobistego doświadczenia mojej posługi kapłańskiej i salezjańskiej w Afryce, jestem bardzo przekonany, że szkoła salezjańska to miejsce wzrostu wiary młodego człowieka, szczególnie borykającego się z sytuacją finansową i ekonomiczną. To miejsce, gdzie młody człowiek odkrywa talenty, które otrzymał od Ojca i poprzez rozwijanie ich, w oparciu o system prewencyjny, widzi jasno, że Bóg troszczy się o niego i go kocha. Nasz system prewencyjny to najlepsza droga dla młodych, by wzrastali w wierze. Doświadczenie nauczyło mnie, że inwestowanie w edukację młodego człowieka i zastosowanie systemu prewencyjnego wzbudza zaufanie wychowanka do wychowawcy. A wychowawca, który działa w imieniu Jezusa, staje się dla ucznia źródłem inspiracji i namacalnym dowodem tego, że Bóg jest miłością i troszczy się o każdego. To jest jedna z dróg wzrostu i pogłębienia wiary, którą Bóg wybrał poprzez ks. Bosko.

Ks. Henryk Tucholski SDB – Tanzania

W afrykańskiej religii tradycyjnej ludzie znali Boga, widzieli na co dzień Jego dzieła. Dzisiaj, kiedy Afrykańczycy przyjęli chrześcijaństwo to ciągle Boga szukają, stał się On dla nich odległy, niewidzialny i abstrakcyjny. Chociaż potocznie się mówi, że w Afryce nastał wiek wiary katolickiej, bo jest tak wiele chrztów i kościoły są pełne, to jednak ten zewnętrzny obraz może mylić. W Tanzanii 50% ludzi praktykuje wiarę katolicką, ale pod powierzchnią tej wiary jest też wiara, która wychodzi z duszy afrykańskiej. Bóg w religii afrykańskiej „objawia się” ludziom w codziennym życiu. Ludzie w Afryce mówią: „Religia to życie a życie to religia”. Nie jest to łatwe do zaakceptowania. Potrzeba więcej dialogu pomiędzy chrześcijaństwem a religiami afrykańskimi. Potrzeba odkryć na nowo centrum przesła-

nia Chrystusowego i z drugiej strony to, co stanowi prawdziwą istotę duszy i człowieczeństwa Afrykańczyka. Ludzie w Afryce są głodni doświadczenia Boga w codziennym życiu. To doświadczenie nie jest indywidualne, ale wspólnotowe: tutaj ludzie wierzą, że „ja jestem, bo my jesteśmy, a my jesteśmy, bo ja jestem”. W tym sensie droga wiary w Afryce jest zawsze wspólnotowa a nie indywidualna. Inaczej jest w naszym europejskim rozumieniu wiary. Przyjdzie czas, gdy Afrykańczycy powiedzą nam o swojej pięknej wierze, o tym, jak oni przyjmują Chrystusa, jak Go rozumieją, jak z Nim i w Nim żyją. W tym sensie my (nie Afrykańczycy) musimy uczyć się pokory i zdjąć płaszcz „wyższości”, zobaczyć Afrykańczyków jako braci i siostry równych w wierze. Dzisiaj misjonarz jest bardziej potrzebny „na drugim planie” niż na froncie. On nie jest tym, który dyktuje, ale tym, który się uczy i dzieli swoją wiarą. To wymaga gotowości do misyjnej podróży w nieznanne, ale według kierunku wskazanego przez afrykańskiego brata. Nie wszyscy misjonarze będą na to gotowi.

Ks. Krzysztof Niźniak – Nigeria

Ks. Henryk Tucholski – Tanzania

Ks. Artur Bartol SDB – Czad

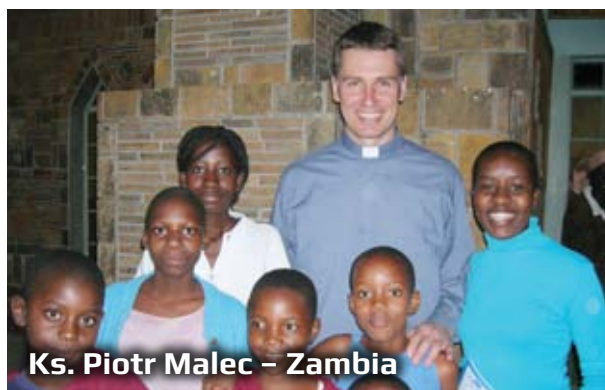
Jakże nam trzeba dziękować Bogu za *Projekt Afryka*, który powstał w 1978 roku. To wielka łaska, że Ewangelia dotarła i nadal dociera do wielu miejsc w Afryce, gdzie jej jeszcze nie znają. Np. Sarh, w parafii w której jestem proboszczem, docieramy do wiossek z pierwszą ewangelizacją. Sama nasza diecezja istnieje dopiero od 50 lat, jest więc to Kościół bardzo młody. Ludzie tutejsi przyjmują wiarę z entuzjazmem, mimo że jest jeszcze wiele do zrobienia. Przylatując co 2 lata (od 16 lat) do Polski, uderza mnie w Europie i w Polsce to, że ludzie tak wyraźnie oddalają się od Boga, od Kościoła, od wiary. Pasterze nie mają czasu dla wiernych, dla młodzieży... Kościół w Afryce jest Kościołem żywym i radosnym, mimo problemów (głód, bieda, wojny, brak szkół) a Kościół w Polsce staje się smutny i bez życia. Niech ten Rok Wiary pomoże nam – i w Afryce i w Europie być wiernymi Chrystusowi.

Ks. Piotr Malec SDB – Zambia

Wiara jest związana ze zbawieniem. Chrystus powiedział: „Kto uwierzy i przyjmie chrzest będzie zbawiony” (Mk 16,16). Kiedyś, na spotkaniu seminaryjnych kół misyjnych, w którym uczestniczyłem, ówczesny biskup odpowiedzialny za misje powiedział: „Wyjeżdżając na misje pamiętajcie, że jedziecie tam nie po to, aby zbawiać tamtych ludzi, bo Pan Bóg znajdzie sposób, by ich zbawić. Wy jedziecie tam, by zbawić siebie”. Tutaj w Afryce doświadczam prawdy tych słów, kiedy w kontaktach z ludźmi czasem mnie „poniesie”, a ludzie odnoszą się do mnie z uprzejmością i są wyrozumiali. A przecież to ja powinienem być dla nich wzorem opanowania i grzeczności. Jestem nieraz zażenowany świadectwem wiary tutejszego lokalnego kleru i moich lokalnych współbraci, jakże oni są zaangażowani

Ks. Artur Bartol – Czad

Ks. Piotr Malec – Zambia

zowani w głoszenie Ewangelii przy znikomym zasobie finansowym. Takie postawy wzmacniają moją własną wiarę i pomagają trwać tu, gdzie Pan mnie postawił.

Ks. Tomasz Łukaszuk SDB – Madagaskar

Dzisiejszą niedzielę przeżyłem między świętowaniem daru kapłaństwa podczas Mszy prymicyjnej ks. Hermanna, salezjanina, który pochodzi z sąsiedniej parafii, a do nas przyszedł na uroczystą Mszę z młodzieżą, a przeżywaniem kapłaństwa w codzienności. Radość wymieszana dziś z codziennością „pracowitej” niedzieli. Wiara przeżywana podczas święta i w szarej, zwykłej odmianie. Wszystkich przyjeżdżających tu urzekają śpiewy i tańce, zachwyca i zastanawia prostota. Zwykły gest nabiera innego wymiaru, gdy tylko dodasz dziecięcą prostotę. Malgasze uczą mnie tej prostoty w wierze. A najbardziej uczą mnie dzieci ze szkoły alfabetyzacji i z oratorium. Niewielu potrafiłoby się cieszyć kawałkiem chleba otrzymanego przed nauką w szkole, czy zwykłym zainteresowaniem się...

Dziękuję Bogu za rodzinę, za wychowanie w wierze, za piękne i smutne chwile, które nauczyło mnie dostrzegać i Bogu za nie wszystkie dziękować.

Ks. Paweł Michałowski SDB – Lesoto

Moja wiara stała się dla mnie wyzwaniem dopiero na ziemi afrykańskiej. Misjonarz głosi wiarę nie tylko słowami, ale przede wszystkim czynem i zachowaniem. Łatwo mówić o Kościele, Jezusie, przykazaniach Bożych, jednak trudniej tak głosić, żeby wartości chrześcijańskie trafiły głęboko do serca Afrykańczyków. Dla mnie szczególnym wyzwaniem jest głoszenie wia-

ry przykładem, nie chodzi tu o jakieś heroiczne czyny, ale taki codzienny heroizm, czyli przede wszystkim cierpliwość, zrozumienie, miłosierdzie. Kościół afrykański jest młodym Kościołem, w Lesoto to zaledwie 150 lat. Ludzie przychodzą do Kościoła z prawdziwej potrzeby. Tam gdzie nie ma księdza, tam jest katechista. Bez katechistów Kościół afrykański nie może istnieć. Nawet najbardziej zadomowiony misjonarz nie jest w stanie przełożyć wiary katolickiej w taki sposób, aby była zrozumiana przez lokalnych ludzi. Chodzi tu o kulturę, o dobry przykład człowieka, który jest „swój”. Misja to prawdziwa szkoła wiary.

Ks. Jerzy Szurgot SDB – Namibia

Zacznę od tego, co wydarzyło się dawno temu (w latach 1985-87) w Kazembe, w Zambii. Było to niby banalne spotkanie na podwórku przykościelnym w Kazembe. Było nas trzech salezjanów, misjonarzy z Polski. Nadjechał biskup z Mansy, ks. James Spaita. Po przywitaniu i rozmowie o ludziach, ich problemach i ich wierze, biskup powiedział jakby od niechcienia: „Czy wy myślicie, że ja was zaprosiłem tutaj, do mojej diecezji w Mansy, abyście mi tu budowali wielkie domy, potężne szkoły, szpitale? Nie. Ja chcę, abyście tu byli, byli z tymi ludźmi i dla tych ludzi. Abyście byli dla nich przykładem życia, służyli im jako kapłani, spowiadali, odwiedzali chorych, po prostu byli z nimi i dla nich na co dzień”. Od tamtego spotkania minęło tyle lat, ale myślę, że biskup z Mansy miał rację.

Poznawaliśmy ludzi, ich zwyczaje, ich język, a potem stopniowo powstawały parafie, szkoły, oratoria. Przyjmowaliśmy młodych do szkoły, nie patrząc, do jakich „kościółów” należą. Ważne było, aby ich przyciągnąć, ukazać ducha Księdza Bosko, wpoić wartości chrześcijańskie. I stopniowo ten

krag się rozszerzał na wszystkich: rodziców, młodzież i dzieci. Myślę, że stawianie na szkoły, by dotrzeć do jak największej liczby ludzi młodych, i stwarzanie im możliwości kształcenia się i kształtowania swojej osobowości to bardzo dobry sposób, aby budować i umacniać ich wiarę. W myśl Księdza Bosko szkoły, parafie, oratoria, to podstawa kształtowania nie tylko wiary ludzi, którym służy, ale przede wszystkim ich życia, a to jest fundament wszystkiego. Trzeba wejść w życie tutejszych ludzi i zrozumieć ich, zrozumieć także ich wiarę, o którą trzeba ciągle walczyć i ciągle ją umacniać.

Ks. Jan Bednarz SDB – Egipt

Świadectwo wiary w krajach Islamu można ukazać tylko swoim życiem i swoją pokorą, praktykując Ewangelię w duchu Księdza Bosko. Owoce krzewionej wiary są często ukrywane, czasami z obawy nawet o życie, ale są prawdziwe i długotrwałe. Wzrostu wiary nie można pojmować ilością nawróconych osób.

Pracując w szkole jako nauczyciel przedmiotów technicznych, gdzie 30% uczniów to chrześcijanie, a pozostała większość muzułmanie, gdzie zabronione jest mówienie o religii, czasami zastanawiałem się, czy nasza wiara dociera do naszych odbiorców i wpływa na ich sposób życia i myślenia. Owoców nie można zauważyć od razu, potrzebny jest czas i świadectwo tych, z któ-

Ks. Jan Bednarz – Egipt

rymi się pracowało lub pracuje. Dlatego przytaczam świadectwo przedstawiciela rodziców naszych dzieci. Muzułmanin (z Bractwa Muzułmańskiego) publicznie wyznał: „Posyłam moje dziecko do waszej szkoły ze względu na to, że go uczycie tego, co jest zapominane w naszej religii – bezinteresownej miłości do drugiego człowieka”.

Żyję nadzieją i wierzę, że szerzona przez nas, misjonarzy, Chrystusowa Prawda wyda owoce w postaci tej bezinteresownej miłości i braterstwa oraz w postawie poszanowania każdego człowieka, niezależnie do religii i ugrupowania muzułmańskiego oraz załagodzi obecne napięcia i niepokój milionów Egipcjan.

Pracując w Egipcie uważam, że wiarę i prawdziwe wartości przekazuje się sercem, dobrocią, poświęceniem, kochając wszystkich niezależnie od różnic mentalności czy poglądów, tak jak to czynił Ksiądz Bosko.

Ks. Piotr Wojnarowski SDB – Ghana

Najlepszym dowodem na to, że wiara w Ghanie jest żywa jest świadectwo młodych wolontariuszy z Europy, którzy po krótkim czy dłuższym pobycie w Ghanie stwierdzają, że ich wiara wzrosła. Grupa dziewczyn z Niemiec regularnie prosi biskupa Sunyani o udzielenie sakramentu bierzmowania, bo tu się wiarą oddycha. Ostatnio na basenie jedna z kelnerek poprosiła mnie

Ks. Piotr Wojnarowski – Ghana

o błogosławieństwo. Nie przeszkadzała jej grupa ludzi, która się gapiła, gdy się nad nią modliłem. W tym roku Archidiecezja Akry obchodzi 120 rocznicę istnienia. To tylko 120 lat!!! Wiara jest tu świeża, młoda, rozwija się. Jest jak młody człowiek, którego ciało szybko rośnie, ale intelekt, psychika i duch nie nadąża. Potrzeba pogłębienia, refleksji i dojrzałości. Rok Wiary jest dobrą okazją do zapuszczenia głębszych korzeni, aby w czasie burzy to młode drzewo się nie przewróciło. To nasze najważniejsze zadanie na tym kontynencie. Z zapałem i wiarą podejmujemy to wyzwanie.

Ks. Krzysztof Rychcik SDB – Zambia

Nasza praca misyjna to dzieło Bożej Opatrzności. Apostolska troska św. Jana Bosko o zbawienie dusz otworzyła go na ducha misyjnego poprzez ewangelizację biednych chłopców Turynu. Św. Jan Bosko odczytał znaki czasu i widział potrzebę wiary u młodych ludzi i dlatego wysyłał misjonarzy do pracy w różnych krajach świata.

Ks. Krzysztof Rychcik – Zambia

Wierzę, że wysiłki, świadectwo wiary i salezjański duch pierwszych misjonarzy pracujących w Zambii przyniósł wiele Bożego błogosławieństwa wśród lokalnych powołań kapłańskich i zakonnych. Owocem tej pięknej wiary jest m.in. pierwszy zambijski biskup-salezjanin, ks. Klement Mulenga. To pierwszy lokalny biskup, owoc *Projektu Afryka*. Musimy się modlić, aby salezjańska praca misyjna w Zambii, wypływająca z głębokiej wiary, wciąż przynosiła tutaj dobre owoce i abyśmy wzrastając w naszej wierze, nie szczędzili sił w szerzeniu Bożego królestwa w ludzkich sercach!

Projekt misyjny 2013

Z okazji Dnia Misji Salezjańskich 2013 (DMS 2013) proponujemy wesprzeć konkretny projekt misyjny, realizowany w Afryce — w Ugandzie.

Koordynatorem projektu jest misjonarz – ks. Ryszard Józwiak, dyrektor Ośrodka Don Bosco CALM dla chłopców ulicy w Namugongo.

Uganda, niegdyś nazywana perłą Afryki, to dziś jedno z najbiedniejszych państw świata. Największe bogactwo Ugandy to dzieci i młodzież. Niestety, kilkadziesiąt tysięcy dzieci żyje na ulicach ugandyjskich miast. Najmłodsze nie mają jeszcze 2 lat. Pochodzą z rozbitych rodzin lub są sierotami. Nie chodzą do szkoły, nie wierzą w ludzką dobroć. Tęsknią za prawdziwym domem i szczęśliwym dzieciństwem.

Namugongo daje im taką szansę. To salezjańska placówka misyjna Children and Life Mission (CALM) – Dzieci i Misja Życia; DOM dla 201 chłopców. Mają od 5 do 20 lat. Trafiają tu prosto z ulicy. Jedynym warunkiem przyjęcia do CALM jest zgoda na podjęcie nauki w szkole.

Chłopcy z CALM uczą się w szkole podstawowej w Kira, 2,5 km od Namugongo. Potem kierowani są do szkół zawodowych lub średnich, prowadzonych w innych ośrodkach/misjach. Po skończeniu szkoły otrzymują podstawowe narzędzia pracy w zdobytym zawodzie, zaczynają pracować i przejmują odpowiedzialność za własne życie.

Od września 2006 roku dyrektorem Don Bosco CALM jest ks. Ryszard Józwiak. Pomaga mu 2 salezjanów, 5 wychowawców świeckich, 5 pracowników personelu pomocniczego i 1 wolontariusz z Polski.

CALM zapewnia chłopcom opiekę, szkołę, w razie potrzeby leczenie. Tu wdrażani są do pracy, rozwijają talenty w różnych grupach zainteresowań, przygotowują się do przyjęcia sakramentów i wzrastają w wierze.

Od czasu, kiedy do Namugongo przyszedł ks. Ryszard Józwiak, salezjanie zmienili oblicze CALM. Dzięki pomocy wielu dobrodziejów, wybudowali dodatkowy dom dla chłopców, dom dla pracowników i gości, dom dla wspólnoty, dodatkowe toalety i prysznice, boisko do siatkówki i koszykówki, wolno stojącą dużą kaplicę, zbiornik na wodę deszczową na 100 tys. litrów, drogi pomiędzy zabudowaniami na terenie całego ośrodka, dwumetrowy mur wokół misji oraz gospodarstwo dla potrzeb dzieci i pracowników.

Obecnie rozpoczęła się realizacja kolejnego projektu w CALM – budowa szkoły podstawowej dla chłopców. W szkole w Kira chłopcy uczą się w prawie 100-osobowych klasach, kadra nie należy do najlepszych. Szkoła w CALM jest planowana na ok. 320 uczniów, w tym 160 chłopców z CALM i tyle samo dzieci z zewnątrz. Dzięki temu wychowankowie będą mieli kontakt z rówieśnikami z normalnych rodzin, co pomoże w procesie ich wychowania.

**Z okazji Dnia Misji Salezjańskich 2013 (DMS 2013)
wesprijmy budowę szkoły dla chłopców z Namugongo.**

Ofiary na projekt można wpłacać na konto
Salezjańskiego Ośrodka Misyjnego z dopiskiem: **DMS 2013 – Uganda szkoła**

Konto: 50 1020 1169 0000 8702 0009 6032

Liturgia

DMS 2013 — Msza św. z udziałem młodzieży i dorosłych

Komentarz na wejście

Dzisiejszy dzień przeżywamy jako 26. Dzień Misji Salezjańskich. Jego temat brzmi: „Droga wiary w Afryce”. Jest to temat bardzo aktualny w kontekście Roku Wiary, jaki przeżywamy. Księdzu Bosko misje bardzo leżały na sercu. Choć na misjach nigdy nie był, to miał serce zawsze otwarte na innych, na inne kraje i kontynenty. Za swego życia wysłał 12 wypraw misyjnych i 145 salezjanów-misjonarzy do innych krajów. Obecnie większość salezjanów pracujących w Afryce to tubylcy: prawie 1.000 salezjanów Afrykańczyków! Świeżość wiary młodych Kościołów afrykańskich, które obecnie liczą około 150 milionów wiernych, to duchowe płuco dla ludzkości, jak mówił Papież Benedykt XVI.

Dziękujemy dzisiaj Bogu za wiarę naszych braci Afrykańczyków, za wszystkich misjonarzy, misjonarki i wolontariuszy pracujących w Afryce, prosimy o nowe powołania dla tego kontynentu i przepróśmy Boga za wszystkie sytuacje, w których nie byliśmy Jego świadkami albo wstydziliśmy się naszej wiary.

Modlitwa wiernych

Chcemy każdego dnia z radością głosić naszą wiarę. Prośmy Ojca w niebie, aby nas do tego uzdolnił i aby Dobra Nowina o Chrystusie jak najrychlej dotarła do wszystkich zakątków świata.

1. Módlmy się za Kościół Święty, aby odważnie głosił Chrystusową Ewangelię wszystkim narodom świata. **Ciebie prosimy...**
2. Módlmy się za wszystkie kraje misyjne, zwłaszcza na kontynencie afrykańskim, by pracujący tam kapłani, zakonnicy, siostry zakonne i misjonarze świeccy cieszyli się życzliwością władz państwowych i ludzi, do których są posłani. **Ciebie prosimy...**
3. Módlmy się o liczne i dobre powołania w Kościele afrykańskim i dla Kościoła w Afryce, aby nigdy nie zabrakło tam głosicieli orędzia miłości Bożej. **Ciebie prosimy...**
4. Módlmy się za wszystkich mieszkańców Afryki, zwłaszcza prześladowanych za wiarę, cierpiących z powodu wojen, głodu, chorób, braku podstawowych środków do życia, aby od Chrystusa czerpali siłę do pokonywania trudności i doświadczali odpowiedniej pomocy ze strony społeczności międzynarodowej. **Ciebie prosimy...**
5. Módlmy się za zmarłych misjonarzy, za tych, którzy oddali życie za wiarę, aby nagrodą był dla nich sam Chrystus, któremu poświęcili całe swoje życie. **Ciebie prosimy...**
6. Módlmy się za nas samych, abyśmy wzrastali w wierze, byli autentycznymi świadkami Jezusa Chrystusa i mieli zawsze otwarte serca i dłonie dla innych. **Ciebie prosimy...**

Panie, który chcesz, aby człowiek aktywnie uczestniczył w dziele zbawienia, prosimy Cię pokornie, spójrz na dojrzewające pola ludzkich serc i nie dozwól, by zabrakło na nich Bożych żniwiarzy. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

Procesja z darami

Bóg jest miłością i chce, by wszyscy ludzie zostali zbawieni. Dlatego solidarni z narodami Afryki przynosimy Ci, Panie, symboliczne dary:

Świeca jest symbolem Chrystusa, który ma moc obdarować narody Afryki wartościami swojego Królestwa niosącymi uzdrowienie, wyzwolenie i pojednanie.

Puste naczynie to wyraz solidarności z tymi, którzy w Afryce głodują i cierpią z powodu niedożywienia. Spraw, Panie, aby dzięki pomocy innych nie umierali z głodu.

Chleb i wino, które zostanie przemienione w Ciało i Krew Chrystusa, to dar połączony z serdeczną modlitwą za wszystkich misjonarzy i misjonarki Afryki. Niech nigdy nie zabraknie im sił i zapachu do owocnej pracy dla Królestwa Bożego.

W Roku Wiary odmawiamy Różaniec misyjny (tajemnice chwalebne)

Rozważając tajemnice chwalebne różańca świętego módlmy się za misjonarzy i misjonarki oraz tych wszystkich, których nosimy w swoim sercu. Niech miłość, radość i pokój wypełnią serca tych, którzy swoim życiem głoszą Ewangelię.

1. Zmartwychwstanie Pana Jezusa

Zmartwychwstały Chrystus daje człowiekowi nadzieję i radość życia. Misjonarz jako uczeń Zmartwychwstałego jest sługą życia. Dzięki wierze misjonarzy, ich trosce o najuboższych, opuszczonych, chorych i tych, którzy stracili nadzieję, poznajemy potęgę Bożej miłości. Módlmy się, aby wszyscy posłani zawsze głosili Ewangelię z radością.

2. Wniebowstąpienie Pana Jezusa

Jezus, wstępując do nieba, ukazuje nam cel naszej ziemskiej pielgrzymki i jedyną prawdziwą drogę, drogę do domu Ojca. Misjonarz każdemu napotkanemu człowiekowi wskazuje tę samą, najprostszą drogę. Módlmy się, abyśmy swoim życiem wskazywali wszystkim drogę do Boga.

3. Zesłanie Ducha Świętego

Apostołowie pełni obaw trwali na modlitwie w Wieczerniku. Zgodnie z obietnicą, Chrystus zesłał Ducha Pocieszyciela. Apostołowie wyszli z zamknięcia i ruszyli w świat, „by nauczać wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego”. Módlmy się za misjonarzy przeżywających trudności w wierze, aby Duch Pocieszyciel umocnił ich i nappełnił radością służenia Chrystusowi w braciach.

4. Wniebowzięcie Najświętszej Maryi Panny

Maryja z duszą i ciałem została wzięta do nieba. Chrystus pragnął pokazać nam Ją jako wzór do naśladowania. Jest to potwierdzenie świętości rodzicielskiego powołania, które jest także powołaniem misyjnym, bo przecież w rodzinie dokonuje się pierwsze głoszenie Dobrej Nowiny, pierwsza ewangelizacja człowieka. Módlmy się za rodziny, aby były prawdziwą szkołą wiary i wartości, zgodnych z nauką Chrystusa.

5. Ukoronowanie Maryi na Królową nieba i ziemi

Maryja gromadzi pod swoim berłem ludzi wszystkich kontynentów, wszystkich ras i języków. Ona była u początków Kościoła, a teraz troszczy się o wszystkie dzieci rozproszone po świecie. Uświadamia nam, że wszyscy jesteśmy jedną rodziną. Módlmy się o nowe powołania misyjne, aby wiara w Chrystusa była z radością głoszona wszystkim ludziom.

DMS 2013 — Msza św. z udziałem dzieci

Komentarz na wejście

Dzisiaj obchodzimy Dzień Misji Salezjańskich. Jego temat brzmi: „Droga wiary w Afryce”. Jest to temat bardzo aktualny, bo ten rok jest właśnie Rokiem Wiary. Św. Jan Bosko, który całe swoje życie poświęcił biednym chłopcom z ulic Turynu, kochał też wszystkie inne dzieci, także te w krajach misyjnych. Sam chciał jechać na misje. Ponieważ nie mógł zrealizować tego marzenia, wysyłał swoich misjonarzy do różnych krajów świata. Dzisiaj w Afryce pracuje wielu misjonarzy salezjańskich, ale jest też już wielu salezjanów-Afrykańczyków, którzy jako dzieci słyszeli o Panu Jezusie od misjonarzy. A dziś sami są misjonarzami w swoich krajach.

Dziękujemy dzisiaj Bogu za to, że tak wielu ludzi w Afryce kocha Pana Jezusa, że tak wiele dzieci z radością chodzi do kościoła, tańczy przed ołtarzem, okazując Panu Bogu swoją wiarę i miłość. Módlmy się, aby ta wiara w nich zawsze rosła, aby zawsze byli przyjaciółmi Pana Jezusa. I jednocześnie przepróśmy Pana Boga za to, że często o Nim zapominamy, nie chcemy się modlić, wolimy wiele różnych rzeczy zamiast spotkania z kochającym Bogiem.

Modlitwa wiernych

W tym szczególnym dniu modlitw za Afrykę zanieśmy do Boga nasze prośby:

1. Módlmy się za Kościół w Afryce, aby stale się rozwijał i dzielił się swoją radosną wiarą z innymi. **Ciebie prosimy...**
2. Módlmy się za wszystkich mieszkańców Afryki, dużych i małych, aby byli szczęśliwi, żyli w kochających się rodzinach i stawali się przyjaciółmi Pana Jezusa. **Ciebie prosimy...**
3. Módlmy się za dzieci w Afryce, szczególnie za dzieci głodne, nie chodzące do szkoły, cierpiące z powodu wojen, żyjące na ulicach, aby szybko doznały pomocy od ludzi. **Ciebie prosimy...**

4. Módlmy się za wszystkich misjonarzy i misjonarki pracujących w Afryce, aby z radością głosili Dobrą Nowinę o Jezusie i z miłością pomagali potrzebującym. **Ciebie prosimy...**
5. Módlmy się za chrześcijan prześladowanych w Afryce, aby nigdy nie zabrakło im męstwa do wytrwania w wierze. **Ciebie prosimy...**
6. Módlmy się za nas tu obecnych, abyśmy otwierali nasze serca dla dzieci i ludzi potrzebujących i w ten sposób byli misjonarzami Pana Jezusa. **Ciebie prosimy...**

Boże, nasz najlepszy Ojczy, przyjmij i wysłuchaj nasze modlitwy za Afrykę. Spraw, żeby cała Afryka stawała się coraz bardziej Twoim Królestwem. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

Procesja z darami

W dniu szczególnej modlitwy za Afrykę przynosimy do ołtarza symboliczne dary:

Biblia – symbol ewangelizacji Afryki, w której liczba chrześcijan stale wzrasta. Wraz z nią przynosimy Bogu nadzieje Kościoła w Afryce i jego przyszłość.

Grzechotka – afrykański instrument muzyczny, symbol wielu zdolności Afrykańczyków. Wraz z nią ofiarujemy Bogu serca wszystkich mieszkańców Afryki.

Owoce – symbol naturalnych bogactw Afryki. Wraz z nimi przynosimy Bogu gorącą modlitwę, by nikt w Afryce nie cierpiał głodu i nie umierał z głodu.

Chleb i wino – za chwilę staną się one Ciałem i Krwią Chrystusa. Wraz z nimi składamy Bogu nasze „dziękuję” za misjonarzy i misjonarki, pracujących w Afryce. A także prośbę o nowe powołania kapłańskie i zakonne spośród Afrykańczyków, aby na tym pięknym kontynencie zawsze głoszona była Ewangelia Jezusa Chrystusa.

Różaniec misyjny (tajemnice chwalebne)

Maryjo, najlepsza Matko, zanieś naszą modlitwę różańcową Dobremu Bogu, aby ją przyjął i wysłuchał. Razem z Tobą modlimy się za naszych rówieśników w Afryce.

1. Zmartwychwstanie Pana Jezusa

Pan Jezus po zmartwychwstaniu stanął wśród swoich uczniów i powiedział: „Pokój wam”. W tej tajemnicy modlimy się za te dzieci w Afryce, które cierpią głód i biedę, są prześladowane i są ofiarami wojen. Maryjo, Matko Afryki, opiekuj się nimi.

2. Wniebowstąpienie Pana Jezusa

Pan Jezus powiedział: „Pozwólcie dzieciom przychodzić do mnie”. W tej tajemnicy modlimy się za te dzieci w Afryce, które są sierotami, nie mają rodziców ani domu, mieszkają na ulicy. Maryjo, Matko Afryki, niech dobrzy ludzie zaopiekują się nimi.

3. Zesłanie Ducha Świętego

Pan Jezus powiedział: „Duch Święty zstąpi na was i otrzymacie Jego moc”. W tej tajemnicy modlimy się za te dzieci w Afryce, które żyją w kochających się rodzinach, chodzą do szkoły, nie są głodne. Maryjo, Matko Afryki, niech podzieli się ze swoimi rówieśnikami.

4. Wniebowzięcie Najświętszej Maryi Panny

Pan Jezus wziął Maryję do Nieba, a Ona z Nieba troszczy się o nas. W tej tajemnicy modlimy się za te dzieci w Afryce, które są chore, które są umierające, które z powodu braku pieniędzy nie mogą iść do lekarza. Maryjo, Matko Afryki, przyjdź im z pomocą.

5. Ukoronowanie Maryi na Królową nieba i ziemi

Maryja jest Królową nieba i ziemi. Kocha wszystkie swoje dzieci. W tej tajemnicy modlimy się za ludzi dorosłych, od których zależy los dzieci w Afryce. Maryjo, Matko Afryki, niech serce im podpowiada jak pomóc małym Afrykańczykom.

Pomoce dydaktyczne

Broszura

DVD dotyczące pracy polskich misjonarzy salezjańskich i wolontariuszy w Afryce:

- Chłopcy z Namugongo
- Zambijskie oblicze Księdza Bosko
- Proboszcz w kapeluszu
- Misja w Korr
- Kikomeko 2
- Ze slumsów do Bosco Boys
- Nad Jeziorem Malawi
- Kikomeko

Filmy video proponowane na Dzień Misji Salezjańskich 2013.

Przybliżają pracę duszpasterską salezjanów w niektórych krajach Afryki i nawiązują do niektórych elementów, które ukazane są w różnorodny sposób, takich jak: katechumenat, ścisła współpraca pomiędzy kapłanami a katechistami, triduum paschalne i ryty chrzcielne. Każde video zawiera dodatkowo krótki cytat z Posynodalnej Adhortacji *Africae Munus* Benedykta XVI.

Pierwsze video, *Droga wiary w Afryce*, ma charakter ogólny. Opowiada krótko o powstaniu i rozwijaniu się charyzmatu salezjańskiego na kontynencie afrykańskim i o ważności wyboru pastoralnego, dokonanego tam przez Kościół: katechumenat jako droga nawrócenia i formacji do wiary chrześcijańskiej.

Drugie video, *Makalala – szkoła katechistów*, jest poświęcone osobie katechisty, który zajmuje ważne miejsce w działalności duszpasterskiej w Afryce. Film ukazuje pracę formacyjną podejmowaną w Makalala, na południu Tanzanii.

Trzecie video *Jest zaczyn w Luandzie* i czwarte *Robotnicy na żniwie Pańskim* przybliżają salezjańską działalność ewangelizacyjną w Angoli, w dwóch różnych środowiskach. Pierwsze dotyczy problematyki wielkich centrów miejskich; drugie żmudnej pracy misjonarzy docierających do licznych wiosek rozrzuconych na dużych obszarach. W obu przypadkach konieczna jest ścisła współpraca między osobami konsekrowanymi i świeckimi, między kapłanami i katechistami.

Piąte video, *Parafia, szkoła wiary*, opisuje pracę i organizację ogromnej parafii Maryi Wspomożycielki w Lome, w Togo. W sposób szczególny skupia się na punkcie kulminacyjnym drogi katechumenalnej: Triduum Paschalnym, przeżywanym z wielką głębią i radością.

Pytania do refleksji:

- Widząc głębokie doświadczenie drogi wiary w Afryce, jakie możliwości dostrzegasz w twoim środowisku odnośnie pierwszego głoszenia Chrystusa, skutecznej katechezy i katechumenatu?
- Kontynent afrykański jest często widziany z perspektywy ubóstwa, cierpienia i wojen. Co mógłbyś zrobić, aby pomóc sobie i innym lepiej poznać rzeczywistość afrykańską, bogatą w wiarę i wartości ludzkie?
- W Roku Wiary jak możesz ożywić swoją wiarę i wiarę ludzi młodych?

Modlitwa

Jezu, chodź ze mną.

Jezu, zostań ze mną.

Jezu, spraw, aby Twoje Słowo życia rozbrzmiewało we mnie.

Jezu, nigdy mnie nie opuszczaj.

Niech moje usta głoszą słowa pokoju.

Niech moje uszy będą uważne na Twój głos.

Niech moje serce nie stanie się nieczułe.

Niech moje ręce będą gotowe do służby.

Maryjo, Królowo Afryki, chroń swoje dzieci.

Maryjo, Matko Kościoła, bądź naszą pomocą.

Uczyn nas gorliwymi w niesieniu pomocy potrzebującym

Abyśmy zawsze mogli śpiewać chwałę Boga.

Jezu, chodź ze mną.

Jezu, zostań ze mną.

Jezu, spraw, aby Twoje Słowo rozbrzmiewało we mnie.

Jezu, uczyn mnie swoim świadkiem. Amen.

W Roku Wiary odmawiamy Różaniec misyjny

Jako wspólnota salezjańska i wspólnota wychowawczo-duszpasterska kontemplujemy oczami Maryi tajemnice Chrystusa objawione i głoszone na pięciu kontynentach.

Co to jest Różaniec misyjny?

W lutym 1951 roku Czcigodny Sługa Boży Fulton J. Sheen (arcybiskup USA, 1895-1979) rozpropagował przez radio (The Catholic Hour) "World Mission Rosary" (Różaniec misyjny). W Różańcu tym każda dziesiątka jest innego koloru, symbolizując pięć kontynentów. Główne intencje Różańca to pokój na świecie i głoszenie Ewangelii.

AFRYKA – kolor zielony

AMERYKA – kolor czerwony

EUROPA – kolor biały

OCEANIA – kolor niebieski

AZJA – kolor żółty

Światowa kampania modlitwy

W Roku Wiary Kongregacja ds. Ewangelizacji Narodów inicjuje światową kampanię modlitwy. Modlitwą Różańca Świętego pragnie towarzyszyć dziełu ewangelizacji całego świata i modlić się dla wielu ochrzczonych o łaskę odkrycia i „pogłębienia wiary”. Papież Benedykt XVI powiedział do krajowych dyrektorów Papieskich Dzieł Misyjnych: W obecnych czasach misje potrzebują bardziej intensywnej modlitwy. (11 maja 2012)

SALEZJAŃSKI OŚRODEK MISYJNY
ul. Korowodu 20, 02-829 Warszawa
tel. 22 644 86 78; fax 22 644 86 79
misje@salezjanie.pl
www.misje.salezjanie.pl